ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. Š.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. KUOK 15576/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 27. 3. 2018, č. j. 72 A 12/2017 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále též „správní orgán prvního stupně") ze dne 9. 11. 2016, č. j. MEST 116811/2016, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 25. 2. 2016 v 10:00 hod. jel jako řidič vozidlem tov. značky Škoda Superb, reg. značky X, po pozemní komunikaci v obci Babice u domu č. p. 150 v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod., rychlostí 91 km/hod. (po odečtení nejvyšší přípustné odchylky měřícího zařízení min. 88 km/hod.), tedy rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 38 km/hod. Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 cit. zákona. Správní orgán prvního stupně za tento přestupek žalobci podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o

silničním provozu uložil pokutu ve výši 2.500 Kč a dále mu podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Poukázal na to, že již v řízení před správními orgány tvrdil, že měřicí zařízení bylo nesprávně ustaveno, neboť stálo šikmo k vozovce, a navrhl provést důkaz návodem k obsluze rychloměru Ramer 10C a výpovědí policistů, kteří rychloměr obsluhovali, popř. znaleckým posudkem. Správní orgány tyto důkazy neprovedly, neboť dle jejich názoru byly nadbytečné, pokud byl skutkový stav dostatečně zjištěn vzhledem k listinám založeným ve spise. Tím správní orgány porušily povinnost zjistit skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, a porušily též čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[3] Žalobce dále namítal, že v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost upravena dopravní značkou B 20a na 70 km/hod. K tomu navrhl ve správním řízení provedením důkazu místním šetřením, správní orgány však neprovedly ani tento důkaz. Obdobně tvrdil žalobce, že měření bylo zkresleno nežádoucí reflexí, k čemuž navrhl opět dokazování místním šetřením a návodem k obsluze. Ani tyto důkazy nebyly provedeny.

[4] Konečně žalobce uvedl, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná v důsledku neuvedení bodového postihu, který je samostatnou sankcí ukládanou za posuzovaný přestupek. Proto musí být uveden ve výroku rozhodnutí o přestupku.

[5] Krajský soud v záhlaví citovaným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že v řízení o přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti je rozhodujícím důkazem záznam z rychloměru. V posuzované věci je záznam o měření, včetně příslušné fotodokumentace, založen ve správním spisu a je z něj patrné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na středu snímku, snímek byl pořízen ze stejné roviny s měřeným vozidlem. K nežádoucí reflexi dojít nemohlo, neboť soudu je z úřední činnosti známo, že pokud by tomu tak u daného typu rychloměru bylo, nebylo by měření dokončeno a objevila by se chybová zpráva. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledkem měření, mohl si dle § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, vyžádat ověření měření. V posuzované věci není žádného důvodu, proč by správní orgány nebo soud neměly důvěřovat výsledkům měření. Pouze obecné námitky žalobce nejsou relevantním zpochybněním výsledku měření. Ze spisu, ani z podání žalobce nevyplývají žádné indicie, které by zjištěný skutkový stav zpochybňovaly.

[6] Za situace, kdy byl skutkový stav potřebný pro rozhodnutí ve věci dostatečně zjištěn, nebylo zapotřebí provádět žalobcem navržené důkazy. Rozhodnutí správních orgánů mají veškeré zákonné náležitosti a jsou dostatečně odůvodněna.

[7] Co se týče námitky neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí, krajský soud konstatoval, že z právních předpisů nevyplývá povinnost počet bodů, které jsou pachateli odebrány, uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku, tudíž nelze z tohoto důvodu považovat rozhodnutí správních orgánů za nezákonná. Soud nicméně konstatoval, že *de lege ferenda* by taková úprava byla správná a žádoucí.

II. Obsah kasační stížnosti

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně vypořádal žalobní bod týkající se nesprávného ustavení měřicího přístroje, resp. neprovedení navržených důkazů. Skutečnosti uváděné soudem (umístění vozidla na fotografii, absence reflexe, automatická funkce zařízení apod.) jsou pro posouzení této otázky irelevantní. Stěžovatel odkázal na rozsudky NSS č. j. 3 As 77/2015 - 37, 9 As 102/2016 - 50, 3 As 29/2011 - 56 a 7 As 27/2016 - 31 a uvedl, že svým tvrzením, že bylo vozidlo s měřicím zařízením postaveno šikmo k vozovce, zpochybnil zjištěný skutkový stav.
[9] Krajský soud dále nesprávně vyhodnotil otázku zjištění místní úpravy nejvyšší povolené rychlosti. Záznam z měření není v tomto ohledu dostatečným důkazem. Jestliže stěžovatel navrhl provedení konkrétních důkazů k této otázce, měl právo na to, aby byly v řízení skutečně provedeny. Stěžovatel v žalobě namítl, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitku týkající se nežádoucí reflexe, avšak krajský soud se touto námitkou rovněž vůbec nezabýval. Proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelný je i úsudek krajského soudu, že k reflexi nedošlo, přičemž soud vyšel z vyjádření stěžovateli neznámé osoby. Tím stěžovateli znemožnil toto vyjádření zpochybnit.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že mu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel používá typizované námitky (nedodržení návodu k obsluze radaru, nekonkrétní tvrzení ohledně absence či naopak existence zvláštního dopravního značení v místě měření rychlosti apod.), které jeho zástupce opakovaně užívá v mnoha jiných obdobných případech (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, čj. 4 As 152/2017-30, bod 15, a tam citovaná další judikatura). Za těchto okolností lze opět obecně možno pouze poukázat na nevěrohodnost takovýchto typizovaných námitek a tvrzení.

[14] Nejvyšší správní soud se i s ohledem na to ztotožňuje s posouzením krajského soudu stran námitky stěžovatele, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze v důsledku ustavení měřicího vozidla šikmo k vozovce. Konkrétně tuto námitku zástupce stěžovatele uplatnil např. ve věcech rozhodovaných zdejším soudem rozsudky ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 164/2015 - 39, nebo ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017 - 58,

resp. v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 - 42 (zde poněkud sofistikovaněji: nesprávný úhel osy měřeného vozidla od osy měřicího zařízení). V posledním citovaném rozsudku se NSS vyjádřil (v souladu s názorem krajského soudu vysloveným v napadeném rozsudku v nyní projednávané věci) k funkci měřicího zařízení Ramer 10C: „*Pokud není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27). Současně však Nejvyšší správní soud konstatuje, že totéž platí i pro radarové měřící zařízení Ramer 10 C: 'Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný' (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správní spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.*“ (srov. bod 22 cit. rozsudku). Totéž platí i v nyní projednávané věci.

[15] Za této situace Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud považuje stěžovatelem požadované provedení důkazu návodem, resp. výpovědí policistů či znaleckým posudkem za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření. Záznam o měření je jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Námitky stěžovatele proti způsobu měření, vzhledem k jejich obecné a standardizované podobě (srov. výše) nejsou způsobilé výsledek měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit k jejich dalšímu ověřování, např. provedením stěžovatelem navržených důkazů. Věrohodnost argumentaci stěžovatele nemůže dodat ani koláž z judikatury NSS k skutkově odlišným případům, kterou obsahuje kasační stížnost.

[16] Své tvrzení, že v úseku, v němž došlo k měření, nebyla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h., ale 70 km/h., stěžovatel rovněž nijak nedoložil. Ze záznamu o přestupku je zřejmé, že nejvyšší dovolená rychlost v místě měření byla 50 km/h. Z dokumentace pořízené Policií ČR vyplývá, že měření bylo provedeno v obci Babice na komunikaci II/444 u domu Babice č. p. 150 a toto místo je rovněž označeno GPS souřadnicemi. Měření rychlosti vozidla stěžovatele tedy proběhlo uvnitř obce. Všechny tyto údaje navzájem korespondují a nejsou v rozporu. V obci přitom zákon stanoví maximální rychlost 50 km/hod. (§ 18 odst. 4 zákona o provozu na silničních komunikacích) a z ničeho nevyplývá, že by tomu v posuzované věci bylo jinak. Nelze tudíž přisvědčit ani námitce stěžovatele, že důkazy, z nichž správní orgán vycházel, nemohou objasnit otázku nejvyšší dovolené rychlosti. Dokazování v tomto směru proto nebylo ani třeba jakkoli doplnit, jak se toho domáhal stěžovatel. Takový postup by stejně jako v případě dokazování návodem pouze vedl k neopodstatněnému prodloužení řízení v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Z výše uvedeného je zároveň zřejmá nedůvodnost tvrzení stěžovatele, že nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku byla 70 km/hod. Navíc i z výše citované judikatury vyplývá, že rovněž tato námitka patří k typizovaným opakovaně používaným námitkám uplatňovaným zástupcem stěžovatele.

[17] Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány ani krajský soud neměly žádný důvod pochybovat o správnosti měření rychlosti vozidla stěžovatele a předmětný záznam o měření rychlosti je spolu s ostatními podklady (oznámení o dopravním přestupku, úřední

záznam) dostatečný k prokázání skutečnosti, že se stěžovatel jako řidič měřeného vozidla dopustil projednávaného přestupku spočívajícího v překročení rychlostního limitu. Požadavek stěžovatele na doplnění dokazování proto Nejvyšší správní soud shledává neopodstatněný a nedůvodný.

[18] Nedůvodná je i námitka stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se nezabývalo namítanou nežádoucí reflexí, která podle stěžovatele mohla při měření vzniknout a zkreslit výsledek měření. Touto námitkou stěžovatele se zabýval správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí na str. 3 dole, kde uvedl, že ze snímku, který je přiložen k záznamu o měření, je patrné, že v prostoru měření (+/- 10° od osy antény – osy měření) nebyly žádné překážky, které by zasahovaly do anténního diagramu radarové hlavy a mohly způsobovat rušivé odrazy vysílaného signálu. Ze snímku je také zřejmé, že v prostoru měření nebyly žádné překážky, které by zabraňovaly výhledu na měřené vozidlo. Přítomnost nežádoucích odrazů by byla signalizována vícenásobným měřením proškolené obsluze. S tímto hodnocením se žalovaný výslovně ztotožnil v napadeném rozhodnutí na str. 5 dole. (Nejvyšší správní soud připomíná, že z hlediska soudního přezkumu se posuzují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jako jeden celek). Není ani pravdou, že by se tímto žalobním bodem nezabýval krajský soud, a že by tedy byl nepřezkoumatelností stižen i jeho rozsudek. Krajský soud se totiž v bodě 31 svého rozsudku zabýval uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že je nedůvodná. Nadto v bodě 28 pečlivě vysvětlil, proč k nežádoucí reflexi v posuzovaném případě při měření rychlosti stěžovatelem řízeného vozu nemohlo dojít.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[19] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[20] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu